

Kedves Honlap-látogatóim, Kedves Magunkfajták!

Botcsinálta politikus vagyok. Gumibot-csinálta. Egy kapualjban, a gyerekeim testi épségéért reszketve, könnygáztól fuldokolva, fegyverropogást hallgatva kaptam a küldetést, 2006. október 23-án, arra hogy mindent megtegyek az elnyomással és a diktatúrával szemben. Akkor még nem láttam világosan azt, amit ma már igen: nem pusztán egy Hibbant Néró által irányított, megvadult rendőrség áll szemben a megrémült, megalázott polgárokkal. Sokkal többről volt és sokkal többről van szó: egy velejéig romlott, igazságtalan és romboló globális világoralmi rend, s annak helytartói állnak szemben azokkal, akiktől rendszerük megmaradását féltetik.

A rendőri brutalitás, a szabadságjogok és az emberi méltóság megtaposása, az ártatlan emberek bebörtönzése, a koncepciós büntetőeljárások indítása nem önmagukért való célok, hanem eszközök. Eszközök a vélemény, így a tiltakozás, a változás követelésének elfojtására, az ellenállás megtörésére, a nemzeti büszkeség meggyalázására, az igazságtalan, romboló, rendszer fenntartására. Az egyik legfontosabb politikai célom, hogy ezt a cél-eszköz viszonyt mindenki számára világossá tegyem. Szeretném, ha mindenki látná és tudná: az emberi jogok, így a véleménynyilvánítási szabadság, a szólásszabadság, a gyülekezési jog alapfeltételei annak, hogy saját hazánkban s a világban ne csak elszenvetői, hanem alakítói legyünk a sorsunknak. Ezen a téren a legkevesebb, amit elérni szeretnék az, hogy se Magyarországon, se máshol ne kerülhessen sor a szabadságjogok durva megsértésére, rendőri bántalmazásra, a véleménynyilvánítás gumibottal vagy akár cenzúrával történő elfojtására, tüntetések, politikai megmozdulások szétverésére, önkényes felosztatására. Az emberi méltóság alapvető elemének tartom, hogy a felnőtt ember beleszólhasson közössége, nemzete és a világ sorsának alakulásába, s ne irányítható bábként, hanem szabad, gondolkodó, teremtő személyként, valódi állampolgárként élhessen. A diktatúra és a szabadság között nem az a különbség, hogy az egyikben Trabanttal járnak, a másikban Opelrel, hanem az, hogy az egyikben az ember tárgy és eszköz egy szűk elit boldogulásának szolgálatában, a másikban méltósággal rendelkező személy, akinek életcélja, küldetése van, közösséghez, nemzethez

tartozik, s ezek sorsának tényleges alakítójává válhat. A „rendszerátalakítás” azért nem történt meg, mert ezt a különbséget „az írástudók” nem éreztették meg az emberekkel. Olyan politikát szeretnék, és olyan politikus szeretnék lenni, aki segít megérezni a szabadság és az elnyomás közötti különbséget és felébreszti az emberekben a vágyat az elnyomással szembeni ellenállásra, az emberi méltóság és az emberi jogok melletti kiállásra, saját életük, közösségük, falujuk, nemzetük sorsának cselekvő alakítására. Ennek alapfeltétele, hogy senki ne szenvedjen bántalmazást, bebörtönzést, s senkinek ne kelljen félnie munkahelye elvesztésétől vagy más „büntetéstől” azért, mert megszólal, mert tiltakozik, mert változást akar. E vágyam miatt maradok politikusként is elkötelezett jogvédő, az emberi jogok védelméért és kiteljesítéséért küzdő jogász. Itt szeretném kifejezni őszinte elismerésemet és szeretetemet a Nemzeti Jogvédő Szolgálat iránt, ma már közel nyolcvan ügyvéd kollégám iránt, akik többet tettek a magyar szabadságért és demokráciáért, mint az összes politikus és politikai párt együttvéve.

Volt egy pont, nem tudom pontosan mikor, amikor rájöttem: fontos, de nem elég emberi jogvédőként az eszköz ellen, azaz a megfélemlítés, a terror ellen, az emberi jogok és az emberi méltóság megtaposása ellen harcolnom. Szem előtt kell tartanom a célt is. A közvetlen cél nem más, mint az országot kifosztó, hazaáruló elit mielőbbi leváltása, s annak lehetővé tétele, hogy Hazánkat olyanok vezessék, akik Magyarországot és a magyar embereket szeretik. S cél az is, hogy - világszerte - vége legyen annak a rendszernek, amelynek lényege, hogy egy szűk elit a profitot privatizálja, a kárt és a költségeket pedig államosítja, azaz a tisztességes munkából élő emberekre hárítja.

Magyarország csodálatos adottságokkal rendelkező ország. Kiváló a termőföldünk, páratlan a vízkinccsünk, jó az éghajlatunk, s a magyar emberek tehetségesek, szorgalmasak. Minden lehetőségünk megvan arra, hogy itt a Kárpát-medencében újra virágzó országot teremtsünk. Ehhez azonban nem elég a fennálló rendszert, a status quo-t javítgatni, kozmetikázni. Alapvető, radikális változásra van szükség. Ebben hiszek, ezért lettem nemzeti radikális politikus. Bárhogy is próbálják bonyolultnak és földi halandó számára átláthatatlannak feltüntetni a Haza és a nagyvilág sorskérdéseit, igenis egyszerű összefüggésekről van szó. Ideje, hogy feltegyük az alapkérdéseket. Például azt, hogy miért kell Magyarországra hatalmas mennyiségű, sokszor szennyezett, egészségtelen élelmiszert szállítani külföldről, miközben mi magunk megtermelhetnénk mindazt, amire szükségünk van. (Elegendő lenne azt „behoznunk”, amit mi nem tudunk előállítani.) Miért sopánkodnak az Európai Unióban a környezetszennyezés és a vele járó éghajlatváltozás miatt, miközben repülőgépek és kamionok sokasága szállítja az élelmiszert egyik országból a másikba, tönkretéve a gazdákat itt is ott is, s tönkretéve a fogyasztók egészségét a szállítást lehetővé tevő vegyszerezéssel, a környezetet az ide-oda szállítással? A meglévő rendszer, a WTO által diktált ultra-liberális szabad-kereskedelem által okozott válságok (például a mostani tejválság) csillapítgatása az egyik lehetséges megközelítés. A másik viszont a radikális változás követelése. Én az utóbbiban hiszek. Az új paradigmában, amelynek lényege, hogy a pénz és profitközpontú gondolkodás helyett emberközpontú és közösségközpontú döntésekre van szükség. Elég volt

abból, hogy folyton azt kérdezik: „mi hoz több pénzt, mi hoz több profitot?”. Ideje, hogy úgy tegyük fel a kérdést: „Mi a jó az embereknek, mi a jó a közösség, a falu, a nemzet megmaradása szempontjából?” A mezőgazdaság területén a válasz: ultraliberális szabad (világ)kereskedelem helyett élelmiszer-önrendelkezést! Ez utóbbi alapelve, amelyért politikusként az Európai Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságában is harcolok, a következőket jelenti. Minden embernek joga van az élelemhez, mégpedig a megfelelő minőségű (azaz egészséges és tápláló) élelemhez. (Kevesen tudják, hogy ezt a jogot az ENSZ Emberi jogok Egyetemes Nyilatkozata is tartalmazza!) Köztudomású, hogy a legegészségesebb és a legtáplálóbb a helyben megtermelt, vegyszer és GMO-mentes, friss élelem. Helyes és korszerű értelmezés szerint mindenkinek emberi joga van tehát ahhoz, hogy szennyezett, távolból hozott, GMO-val kezelt élelmiszer helyett ilyet fogyasszon. Ez önmagában is a helyi termelés, a helyi értékesítés mellett szól. Ezt egészíti ki - most formálódó, sokak által követelt kollektív emberi jogként, a nemzetek, a közösségek önrendelkezési jogából következően - az utóbbiaknak azon joga, hogy maguk határozzák meg mit és hogyan kívánnak termelni, s amit megtermelnek, hogyan kívánják értékesíteni. Ehhez a természetnél fogva szervesen kapcsolódik a nemzeteknek és a (helyi) közösségeknek az a joga, hogy földjük felett maguk rendelkezhessenek, s a termőföldjüktől ne legyenek megfoszthatók. A mezőgazdaságban és vidékfejlesztésben tehát az új paradigma, a radikális változás lényege, hogy soha többé ne úgy tegyük fel a kérdést: „mivel lehet több pénzt, több profitot előállítani?”. (S erre „persze” a válasz: a vörösbárók kezében koncentrált iparszerű, „agrobiznisszel”, sok-sok vegyszerrel, méregdrága gépekkel, emberi munka nélkül, küldetésétől megfosztva, földönfutóvá téve, földjét eladni kényszerítve a falusi lakosságot....)

A kérdést az új paradigma, a gyökeresen új megközelítés szerint így kell feltenni: milyen a jó mezőgazdaság az érintett emberek szempontjából? Milyen mezőgazdaság kell ahhoz, hogy a magyar emberek egészséges, tápláló élelmiszert fogyasszanak? Milyen mezőgazdaság kell ahhoz, hogy a falusi embereknek megélhetésük, életcéljuk, küldetésük legyen, s a közösség, a falu, a vidék megmaradjon? E kérdésekre adott válaszok mentén lehet ember és közösségközpontú mezőgazdaság-politikát és vidékfejlesztést tervezni. (A válaszokra most csak kulcsszavakban térek ki: iparszerű, nagyüzemi „agrobiznisz”modell helyett kis és közepes családi jellegű gazdaságok; a föld kizsigerelésével elért erőszakos mennyiség-növelés helyett minőségi élelmiszer előállítása; a jóminőségű, egészséges és tápláló élelmiszer, mint Hungaricum a legfontosabb az ország talpraállása szempontjából; a magyar földnek 2011 után is magyar kézben kell maradni; nemzetközi liberalizált szabadkereskedelem helyett piacvédelemre van szükség – és így tovább.) Ha jól tesszük fel a kérdéseket, jó válaszokat fogunk adni. S a válaszok voltaképpen régen készen vannak, a magyar gazdák, s a magyar emberek pontosan tudják, mire lenne szükség – most azokra kell bízniuk az ország vezetését, akik hagyják és elősegítik, hogy e jó célokat az emberek megvalósítsák.

Hasonló a helyzet az élet s a gazdaság minden más területén. Új paradigmára, radikális változásra, pénz és profitközpontú gondolkodás helyett ember és közösség központú

döntésekre, a globális világrend és a szűk világuralmi elit szolgálata helyett nemzeti önrendelkezésre. a magyar érdekek védelmére van szükség.

Véget kell vetni annak a jogszabályi és politikai környezetnek, amelyben Magyarországon a külföldi, a multinacionális nagyvállalatok kapnak támogatásokat és lehetőségeket, ahelyett, hogy a magyar kis és közepes vállalkozások boldogulhatnának a saját hazájukban. Tudatos döntésekkel oda kell hatni, hogy a magyar vállalkozóknak és családjaiknak tisztességes és kiszámítható megélhetésük, jövőjük legyen Magyarországon. Tudomásul kell venni, hogy az Európai Unió, a globális elit, a multik irányította Birodalom ennek nem fog örülni. Nem is az a célunk, hogy őket tegyük boldoggá. Végre elég bátorság kell ahhoz, hogy szükség esetén nyíltan szembeszálljunk mindazokkal, akik Magyarországot nem önrendelkezési joggal bíró államnak, a magyar gazdaságot nem a magyarok boldogulása elősegítőjének tekintik, hanem színtérnek, terepnek saját meggazdagodásuk biztosítására.

A munkavállalóknak, így különösen a multik által ma végtelenül kizsigerelt, kizsákmányolt magyar munkavállalóknak jogvédelmet, munkavállalói jogokat, munkajogi jogvédelmet, valódi szakszervezeti érdekvédelmi lehetőséget kell kapniuk.

Olyan értékrendre van szükség, amelyben a tisztességes munka felette áll az értéket elő nem állító pénzügyi, gazdasági manipulációknak. Az államnak komoly szerepet kell kapnia, mégpedig annak biztosítását, hogy az emberek megvalósíthassák Istentől kapott küldetésüket ezen a földön, ebben a Hazában. Más megfogalmazásban: erős, a közjót szolgáló államra van szükség. Az állami alkalmazottak nem lehetnek „megtúrt eltartottak”.

A „nadrágszíjhúzást”, a gazdasági és politikai vezetők rossz döntéseikért való felelősségvállalást nem az ápolóknak, pedagógusoknak, tűzoltóknak kell elvégezniük, hanem a károkozóknak. Nem az állami alkalmazottak bérén és a nyugdíjasok nyugdíján, hanem az országromboló, rossz döntések felülvizsgálatán, pontosabban azáltal kell spórolni.

Kedves Magunkfajták! Ez az én politikai céljaim rövid összefoglalása, az új paradigma lényege, a radikális változás szükségességének magyarázata. Bízom benne, hogy a Jó Isten erőt és lehetőséget ad Önöknek és nekem, nekünk, nemzeti radikálisoknak ahhoz, hogy megharcoljunk az előttünk álló jó harcot, s a világban is élére álljunk az igazságért és az igazságosságért vívott nemes küzdelemnek!

Hittel, reménnyel és szeretettel

Krisztina